კვირა. 29 იანვარი 1928 წ. № 137 წელიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

ყოჩაღი მონადირე

მეგობრული შარჟი

ტარტაროზი (ამხ. ანდრო ლოლიძეს): ყოჩაღ ანდრო, ზორბათ გინადირია!
ამხ. ანდრო: არა უშავს, მაგრამ კიდევ ბევრი დამრჩა სანადირო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნაამბობი

მასპინძელი, რომელმაც ქეიფში მომიწვია, ჩემდა საუბედუროდ მონადირე გამოდგა. აქედან ადვილი გასაგებია, რომ ყოველი წვეული (ჩემს გარდა) მონადირე იყო.

რასაკვირველია, მთელი ლხინის განმავლობაში ირმებზე, ჯეირნებზე და დათვებზე იყო ლაპარაკი (არ დაუტოვებიათ ხოხბებიც!).

მრავლად მოვისმინე ნადირობის ეპიზოდებიც.

— შემოდგომაზე,— დაიწყო ერთმა მონადირემ, — აზერბეიჯანში ვიყავი სანადიროთ და ოცი ხოხობი მოვკალი. თითო ხოხობი ათ გირვანქას იწონიდა..

— შენ ეგ რად გინდა!—შეაწყვეტინა მეორემ.— ამას წინად, ყარაიაში ვიყავი სანადიროთ. ორი გარეული ღორი შემხვდა. კამეჩების ოდეხა იქნებოდა. თითო მეტრი ეშვები ქონდათ. შევხედე... რაღას შეხედავ! ორივე ჩემკენ მოდის. რა უნდა ვქნა: თოფში მხოლოდ ერთი გასროლაღა დამრჩა. დაუმიზნე ერთს ეშვის ძირში, ვესროლე და ცალი ეშვი მოვტეხე. ღორი იქვე წაიქცა. ფირცხლად მივარდი, მოტეხილ ეშვს ხელი დავატანე და მეორეს შიგ ბეჭის თავში ჩავეცი! ისიც იქვე გადატრიალდა....

მე აღტაცებამ შემიპყრო.

— მერე, მერე?!

— მერე, არაფერი!— დინჯათ წარმოსთქვა მონადირემ.—ჩავიწყვე ორივე ჩანთაში და სახლში წამოვიღე.

— ნუ თუ? ძნელი დასაჯერებელია...—თავაზიანათ შევკადრე.

— როგორ არა, ეგ ადვილი საქმეა!— დამამშვიდა მეორემ, რომელიც დამშვიდებით უსმენდა ამბავს. — ერთი თვის წინად თრიალეთის მთებში წავედი სანადიროთ. ექვსი ძაღლი წავიყვანე. სხვები შინ დავსტოვე. ერთ ხევის თავს წავადექი. ვნახოთ, ხევის მეორე მხარეს ირემი წამოსკუპულა და ბალახობს. იქნებოდა ასე, ასი საჟენის მანძილზე. ფეხიც არ გადამიდგამს. გადმოვიღე და დაუმიზნე. იგრიალა თოფმა და...

— მერე, მერე?

— მერე, თქვენც მიხვდებით ალბათ, რა მოხდებოდა. რასაკვირველია, ირემი წაიქცა. ხევზე გადავხტი და ირემს თავს წავადექი. ვხედავ, სპილოს ოდენა ირემი გაშხლართულა. ფეხში ხელი დავატანე და სახლში წამოვიღე... დავამარილე და ექვსი თვე სულ ვარახელას ვიძახოდი.—დაამთავრა მან.

— შენ ეგ რად გინდა!—წამოიძახა მესამემ.— ამას წინად მყინვარს გადაღმა ვიყავი სანადიროთ...

— ამ თოვლში როგორ გადახვედით?!— შევეკითხე.

— ჩეპუხა!— მიპასუხა და განაგრძო:— მყინვარზე რომ ავედი, საკმაოდ შეღამებული იყო. ცხენი დავაბი. ცეცხლი გავაჩაღე, ჯიხვი მოვკალი და შამფურზე წამოვაგე. ტიკით ღვინო მქონდა წაღებული, ცოტა კალბასი და რამეებიც იყო. ერთი სიტყვით, ლაზათიანად ვივახშმე. დამეძინა. შუაღამისას ცხენის ფრუტუნმა გამაღვიძა. შევხედე, რაღას შეხედავ! ეტლი ვიღაცას ხრამში გადაუგორებია და მარტო ცხენია დარჩენილი...

ძილმა ისევ დამძლია და მიმეძინა. ისევ გამაღვიძა რაღაცა ხმაურობამ. გული მომივიდა და ზეზე წამოვხტი. ვნახოთ რომ, უზარმაზარი ვეფხვი მირბის და ჩემი ცხენიც თან მიაქვს...

საშინლად გავბრაზდი, გამოვეკიდე და... მინდა ვესროლო... უცებ გამახსენდა, რომ ვეფხვს ცხენი უკვე მოკლული ყავს და საჭიროა თითონ ვეფხის გამოყენება ცხენის ადგილას. დავეწიე, ფეხში ხელი ვსტაცე და ცხენი გავაგდებინე. წელიდან ქამარი შევიძვრე და ვეფხს ყელში მოუჭირე.

— მერე?

— მერე და წამოვიყვანე, უნაგირი შევადგი (ეტლის თავი აღარ მქონდა) და სახლში დავბრუნდი.

— დაუჯერებელია: ვეფხი ამ ზამთარში, ისიც უნაგირით...

— ასე კია და გინდ დაიჯერეთ, გინდა ნუ!

— მერე ვეფხი რა უყავით?

— აი, ის რომ იყო... ტო-რამა, ცირკში, რომ თამაშობდა იმას მივყიდე.

— რამდენი გამოართვით?

— ერუნდა! ათას სამასი მანეთი! ერთი პაპიროსი მომაწევინეთ!...

— აპოლონ! ის როგორ იყო შენ რომ ხანჯალი დაკარგე?—შეეკითხა ვიღაც ერთ პატარა ტანის მოხადორეს.

— ნუღარ გამახსენებთ, თუ ძმა ხარ.

— გვიამბე მამა ნუ წაგიწყდება!

— დამანებეთ თავი...

— მოყევი, მოყევი, მეძებარს გაფიცებ!

— ამას წინად სანადიროთ გაეხელით,— ჩაახველა აპოლონმა,— მცხეთაში ჩავედი და არაგვის პირს ავყევი. ოცი ვერსი გავიარე, თოფი მქონდა და ხანჯალი. ხსამდე ვაზნაც მქონდა.

მივდივარ. შევხედე, რაღას შეხედავ! არაგვის პირს, მაღლა ბატი მოფრინავს. ბატია. მაგრამ იმოდენაა, რომ ჰაეროპლანი მასთან ბეღურას ოდენა არ გამოჩნდებოდა. დაუმიზნე და ვესროლე. შიგ კუჭში მოხვდა და ძირს წამოვიდა.. წამოვიდა, მაგრამ ის შეჩვენებული მდინარეში ჩავარდა.

ჩავარდა და მოაქვს წყალს. დავედევნე. ვფიქრობ:— იქნება სადმე გარიყოს, ხეს წამოედვოს... თქვენც არ მომიკვდეთ! მიაქანებს წყალი. მიაქანებს და მეც მივდევ. მივდევ, მივრბივარ. ვახტები ქვას, ხეს, ჯაგს და ბუჩქებს, თოფი მაღლა მიჭირავს. უცებ რაღაც ჯაგს წამოვკარი ორივე ფეხი და მიწაზე გავიშხლართე. კინაღამ გული წამივიდა. ნეტავ მომკვდარიყავი კიდეც!

— რატომ შე კაცო?

— რატომ და დაცემის დროს მაღლა დაჭერილი თოფი ჩემდა უნებურათ შორს გადავისროლე,—ხელში არ ჩამატყდეს-თქო, გადავისროლე და... შიგ შუა მდინარეში ჩავარდა...

— ფხხხ!— შესკდა ვიღაცას სიცილი.

— საცინარია სწორედ!— სთქვა აპოლონმა.—თოფი ჩემი ხელით გადავაგდე წყალში...

მერე, მერე?

— მერე და დავრჩი მარტო ხანჯლით! თქვენ იცით შეუგობრებო, რომ მარტო ხანჯლით მონადირე ვერაფერს გახდება.

დავბრუნდი და სახლში წამოვედი. მოვდივარ ტყეღრეში. მარტოკა ხანჯლით. ვნახოთ, რაღაც ბურტყული მომესმა. შევხედე უშველებელი დათვი დამჯდარა გზაზე და ბურტყუნობს... ალბათ, მოხსენებას აკეთებდა მონადირეთა კავშირის მუშაობის შესახებ...

საერთოდ დათვის მე არ მეშინია. ეს ყველამ თქვენგანმა კარგათ იცის, მაგრამ ტყეში, უიარაღო კაცს, რომ გაუნათლებელი დათვი შემხვდეს, არ არის მაინცა და მაინც სასიამოვნო.

დავდექი და უყურებ.

ისიც მიყურებს.

— ჩაიარე!—მითხრა მან დათვურ ენაზე.

— გზა დამიცალე და ჩავივლი. რა მილიციელივით

დამდგარხარ შუა გზაში, რუსთაველის პროსპექტი ხომ არ გგონია?

— რას დაეხეტები ამ ტყეში?—შემეკითხა დათვი

— რა შენი საქმეა.

— მაინც მაინც?

— სანადიროთ ვიყავი.

— მონადირე ხარ?

— მაშ არა და!

— კავშირის წევრიც იქნები?

— ცხადია.

— მიზოძეთ წიგნაკი!

— ერიჰაა! შენ რომელი გამგეობის თავმჯდომარე ხარ, რომ აქ რევიზიას მიკეთებ?! ხომ არ გინდა ერთი...

— ბევრს ნუ ლაპარაკობ, მოწმობა ამოიღე! —მიბრძანა დათვმა.

— თოფი მოიტა მეთქი!— გაიმეორა დათვმა და თათი წამკრა.

ეს კი ზედმეტი იყო. ამ[illegible] შევიძელი, ერთი ისეთი სილა გავაწანი, ლეები ჩაუმსხვრიე (ბებერი იყო და რქის სათვალეებს ატარებდა). დათვი წაიქცა და მე ჩემს გზას გაუდექი.

— ახ ტი ხულიგან!—მომაძახა დათვმა და გამომიდგა. გამოვფრინდი. მოვრბივარ, მაგრამ ვატყობ, რომ მიახლოვდება. ის- ის იყო თათი დამკრა ბეჭში, რომ შემოვბრუნდი და ზურგზე შევახტი პირუკულმა. დათვი გახელდა. პირიდან დორბლებს ყრიდა და საშინლად მაგინებდა მეც და მთელ მონადირეთა კავშირს, ერთი კბილიც გამკრა.

ეს ველარ მოვითმინე და ხანჯალი ამოვიღე. ვფიქრობ, სად დავკრა. მოგახსენეთ, რომ პირუკულმა ვიჯექი

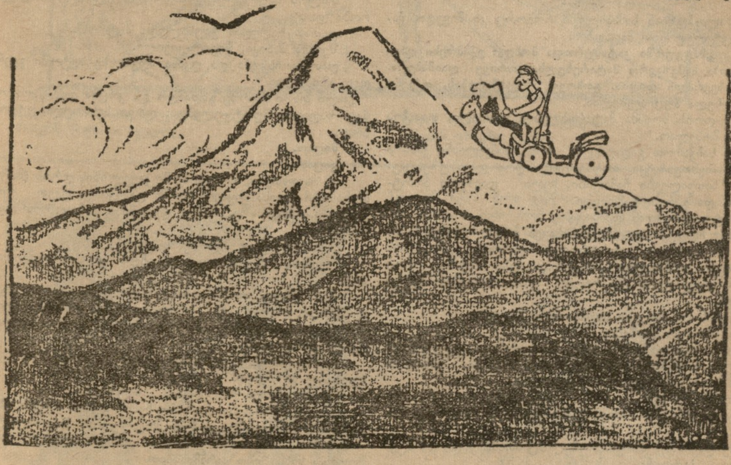

მყინვარზე ეტლით ასვლა

რალას ვიზამდი. ამოვიღე და მივეცი.

— საწევრო ფული არ გაქვს შეტანილი.

— მერე შენ რაში გეკითხება?

— რაში და იმაში, რომ ნადირობის უფლება არ გაქვს. ეს წიგნაკი ჩემთან დარჩება. ფულს რომ შემოიტან მიიღებ.

— შენ ეი! მოუფრთხილდი!

— შენ იე! მიფრთხილდი! მოიტა!

პირდაპირ გავგიჟდი კაცი. როგორ უთხრა ამ დათვს, რომ თოფი წყალში გადამივარდა. ხომ ამიგდებს სასაცილოთ. იქნება დათვკორიც არის და გაზეთში გამომაჭრელოს...

დათვზე. სხვა ადგილი აღარ იყო ჩასაკრავი. ავიღე და ტანის უკანა ნაწილში,— სახელდობრ კუდის ძირში ჩავკარი და ტარამდე ჩავიყვანე.

— ვაიო! ერთი დაიღრიალა და შორს გადამისროლა... მოვიხედე! სადღაა დათვი... სადღაც შორს მირბის და ღრიალებს. ჩემი ხანჯალიც თან მიაქვს... ამოღება ველარ მოვასწარი...

— მერე, მერე?

— მერე და, დავბრუნდი სახლში უთოფოდ და უხანჯლოთ. საწევრო წიგნაკიც წაიღო იმ შეჩვენებულმა..,— დაამთავრა აპოლონმა.

ალლარ-ალლარსან.

გამოიწერეთ თებერვლისათვის „მუშა“ და „ტარტაროზი“

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლევარსი როზროზაძე

„კვანწარახი“-ს გასულ ნომერში ჩვენ ვაცხადებდით ლევარსის ავადმყოფობას, რის გამოც ხსენებული ნომერი შემოკლებით გამოვიდა. რედაქციამ მიიღო დაწვრილებითი ცნობები ამ ამბის შესახებ. ცნობებს თვითონ ლევარსი გვაწვდის.

ამხ. ზმუკო!

წავიკითხე „ტარტაროზი-“ს გასული ნომერი, რომელშიაც აცხადებ ჩემს ავადმყოფობას.

ეს არ იყო საჭირო.

წარმოდგენილი მაქვს, როგორ შეწუხებული იქნება ეხლა საზოგადოება!

ამიტომ ვიჩქარი მოგაწოდო საავადმყოფოდან დაწვრილებითი ცნობები ჩემი მდგომარეობის შესახებ.

—:—

დილა-ადრიან სამსახურში როგორც კი მივედი, მაშინვე ტელეფონით მაცნობეს:

სადგურში კატასტროფა მოხდა: ექსპრესი დაეჯახა სამგზავრო მატარებელს. ორივე დაიმსხვრა. მსხვერპლი დიდია. გთხოვთ დახმარებას. თქვენი მოსვლა აუცილებელია.

ამ დროს მოისმა მატარებლების ყვირილი, თითქოს მეორე მოსვლაო.

მე საჩქაროთ გადავიცვი ჩოხა, ხანჯლიანი ქამარი წელზე შემოვირტყი, თავზე ცილინდრი დავიხურე, ყურებზე სათვალეები ჩამოვიბი, ხელი დავავლე პორტფელს და გარეთ გამოვედი.

ავტო კარებთან დამხვდა.

შიგ ჩავჯექი და სადგურისაკენ მოვკურცხლე, რათა მალე მივსულიყავ კატასტროფის ადგილზე.

ისეთი სისწრაფით მიჰქროდა ჩემი მანქანა, რომ ქუჩაში ყველაფერი ამღვრეულ, უსახო საგნებათ მეჩვენებოდა.

ქუჩის მოსახვევში ხალხს თავი მოეყარა.

ბევრი იყო ბავშვები.

ისე თავდავიწყებით და აღტაცებით უყურებდენ რაღაცას, რომ ჩემი ავტოს ყვირილი არც კი ესმოდათ და გზას არ გვაძლევდენ.

ავტო შესდგა.

გულმოსულმა შოფერმა მოინდომა მათი გარეკა, მაგრამ...

მე დავინახე დათვი, რომელსაც ათამაშებდა და აცეკვებდა პატრონი.

შოფერს თვალი გადაუბრიალე.

ქალმა (ალბათ დათვის პატრონის ცოლი იყო) დოლი შესწყვიტა და დათვიც გაჩერდა.

— წავიდეთ—? შემეკითხა მორიდებით შოფერი.

— დაიცადე!—ვუთხარი უკმაყოფილოთ და დათვის თვალიერება დაუწყე ავტოდან.

დათვმაც დამიწყო ცქერა და თვალებს აღარ მაშორებდა.

ბოლოს აბურდღულდა. დაიწყო წუხილი, მოუსვენრობა და...

უცბათ ხელიდან გაუსხლტდა პატრონს.

შეიქნა პანიკა, წივილ-კივილი.

დათვმა ისკუპა და უკანა ადგილზე ავტოში გვერდით ამომიჯდა.

ცალი თათი მხარზე გადამდო და კოცნა დამიწყო; თანაც რაღაცას ბურტყუნებდა; დიდი სიხარული ეტყობოდა.

მიცნო.

ვიცახი.

ეს ის დათვია, რომელიც მე ჯეელობის დროს (მაშინ თვრამეტი წლისა ვიყავი) ტყეში დავიჭირე, უკეთ რომ ვსთქვათ,—მოვიპარე, როცა დედამისი სანადიროთ იყო წასული.

ერთ ქალაქელ მეზობელს ვაჩუქე.

ალბათ, მან გაჰყიდა... და ეხლა კი ეს არის, რაც არის.

მას შემდეგ ორმოცდაათი წელიწადი გავიდა. კაცი დავბერდი, მაგრამ ეს დათუნია კიდევ ყოჩაღათ არის.

ცოტა გავისეირნეთ ავტოთი, მაგრამ პატრონმა პროტესტი განაცხადა:

— მე ეზოებში ვუჩვენებ დგმურებს... თუ შეიძლება ხელს ნუ გვიშლით!

მე და დათვი ჩამოვხტით ავტოდან.

— ნუ სწუხდები, ბატონო ჩემო; თქვენ თქვენს გზაზე წაბრძანდით,—მე კი ჩემს მოვალეობას შევასრულებ! —თითქოს ასე მეუბნებოდენ დათვის თვალები, რომლებიც სავსე იყო ცრემლებით.

— არა უშავს! აწი მაინც გვიანია. კატასტროფა უკვე მოხდა და გათავდა... მე შენთან წამოვალ; დღეს სულ შენთან ვიქნები საღამომდი!— ვუთხარი ჩემს გულში და ეზოში შევედით.

საწყალი დათუნია...

ქალმა დოლი დაუკრა.

პატრონმა გრძელი ჯოხი მისცა დათვს, რომელმაც უკან დაიწყო ფეხებზე.

მე სრული სიხარული ვიგრძენი—ჩემს მიერ დაჭერილი პატარა დათუნია ასე გაიზარდა, ასე დავაჟკაცდა და ასე მშვენივრათ ცეკვობს..

ველარ მოვითმინე.

ახალგაზრდობის ნიავმა დამქროლა და დათვთან ერთად მეც ჩამოვუარე.

ეზო დიდ თეატრს წარმოადგენდა.

სახლის აივნები და სართულები კაცს ლოჟებს და ბალკონებს მოგაგონებდენ.

დიდი აღტაცებით გვხვდებოდენ ყოველ ეზოში

ასე ვიარეთ ეზოდან ეზოში მთელი დღის განმავლობაში.

საღამოს შვიდ საათზე, როცა საკმაოთ დაბნელდა, მე უნდა გამოვშვიდობებოდი იმათ და საჩქაროთ კატასტროფის ალაგას მივსულიყავი, მაგრამ არ გამიშვეს და ერთ სარდაფში სუფრაზე მიმიპატიჟეს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ორი ქალბატონი"

მადამ მუსოლინის შეჰფერის
მისებრ მსუნაგი მგელია...

მადამ ჩემბერლენს ამშვენებს
მისებრ ცბიერი მელია.

რაღა ბევრი გავაგრძელო, გვარიანათ შევზარხოშ-დით.

ქალმა დოლი დაუკრა.

ქმარმა ჩამოუარა და დათუნია გაიწვია საცეკვავოთ.

დათვი არ გაჰყვა.

პატრონმა შემოჰკრა.

დათვს გული მოუვიდა, დაიწყო ბურტყუნი, მაგრამ თავი შეიმაგრა,—სამაგიეროო არ დაარტყა პატრონს.

პატრონმა კიდევ შემოჰკრა.

ბრაზისაგან დაელვეს დათვის თვალებმა...

ამის შემდეგ აღარაფერი აღარ მახსოვს, გარდა იმისა, რომ მთელი თავისი სიძლიერით მეორე თათი მე გამა-წნა კისერში.

— შენი ბრალია ჩემი ასეთი წამება!—თითქოს მომე-სმა დათვის სიტყვები.

ამჟამად საავადმყოფოში ვარ. ექიმები იმედს მაძლე-ვენ. მეც კარგად ვგრძნობ თავს.

შესაძლებელია კისერი მომეღრიცოს. ჯერ-ჯერო-ბით არ იქნა მისი გასწორება. დათვის შემოჰკრა ისე-თი მძლავრი იყო, რომ კისერი განზე მომიქცია.

გიგზავნი ჩემს სურათს, რომელიც გადაღებულია მოღრეცილ კისრით.

შენი ლევარსი როხროხაძე.

წ. შ. ეხლა მომაგონდა შენ მწერ გაცნობო, თუ რატომ მაცვია შერეული ტანსაცმელი: ჩოხა, ხანჯალი და ღალსტუკიანი პერანგი, თავზე ცილინდრი და ფეხე-ბზე ბოტინკები.

აქ საკვირველი არაფერია.

ვინც ღრმათ ჩაუკვირდება ჩვენი მდგომარეობისა და სინამდვილის სიღრმეს, იგი ამას ადვილათაც მიხვდება.

ეს არის **ხინტეზი**

და სინტეზი აი რის:

ჩვენი ქვეყანა ხიდია, რომელიც გადებულია ევრო-პასა და აზიას შორის; ჩვენ ვაერთებთ ქვეყნის ამ ორ ნაწილს. აქ უნდა მოხდეს ორი კულტურის შეხვედრა და დაქორწინება.

ამ ქორწინების ნეფე ისე უნდა იყოს მოკაზმული როგორც მე ვარ.

გარდა ამისა, ასეთი ტანსაცმელი გამართლებულია ეროვნულ-ინტერნაციონალურ მიდგომითაც.

მართალია: ჯერჯერობით ეს ეჩოთირება თვალებს, მაგრამ ყოველი ახალი მიღწევა და გამოგონება პირველ ხანებში ყოველთვის პროტესტს იწვევს.

საზოგადოება დაამშვიდეთ!

მე კარგად ვარ!

ზმუკი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„კულტუროსანი“ მონადირენი

და

ჩ ი ნ უ რ ი „ს ე ტ ე რ ე ბ ი“

„სამშვიდობო ალაგას“

[illegible]:—რა ამბავია ამდენი ჭილყვავები? დაგვხვარეს!
ვაჟი:—ალბათ სანადირო ადგილებიდან მოფრინდნენ, რადგან იქ გაწბილებული მონადირეები მაგათ მოხვლას კლავათ დაეხლოდნენ!

ლევარსის „მაძებარი“

მოგონება

როცა ნადირობიდან ვბრუნდებოდით, ერთ სოფელში ჭიშკარზე ასეთი განცხადება წავიკითხეთ:

იყიდება მაძებარი ძაღლი.

ეზოში დავინახეთ ერთი გამხდარი ძაღლი.

დავიძახეთ.

მასპინძელი გამოვიდა სახლიდან და შემოგვეგება.

ეს ლევარსი როხროხაძე იყო (მაშინ მას არვიცნობდი).

— თქვენ გყავთ მეძებარი ძაღლი გასაყიდი?—შეეკითხა ჩემი ამხანაგი...

სახლში შევედით, ხოლო ის მაღალი ძაღლი, რომელიც ჩვენ ჭიშკრიდან დავინახეთ, სამზარეულო სახლში შევიდა.

— დაბრძანდით!— გვითხრა ლევარსიმ.

ჩვენ დავჯექით.

ამ დროს სამზარეულო სახლიდან გამოვარდა ის ძაღლი; მას პირში ერთი კეცი ჭადი ეჭირა. ძაღლმა ვერ მოასწრო გაქცევა, რადგან სახლიდან გამოსროლილი კეტი მოხვდა ფეხებში; მორთო ყვირილი და ჭადი პირიდან გაუვარდა.

— ეს არის „მაძებარი“!?— გადმომიჩურჩულა ამხანაგმა.

— რას სულელობ! ეს წუნკალი, წუწკი ძაღლია!— დავაიმედე ამხანაგი.

სამზარეულოდან ქალი გამოვიდა (ლევარსის ცოლი—ედუკი) და ძაღლის მიერ ტალახში მიტოვებული ჭადი აიღო; თანაც იწყევლებოდა:

— ცოფმა დაგაჩრჩო, ცოფმა... შემიჭამა მაგ ობერმა ყველაფერი. დერგში ყველს არ მიტოვებს, ბუდეზე — კვერცხებს, წისქვილში — ფქვილს, ეზოში — წიწილებს..

— რა გაყვირებს, ქალო?— გადასძახა ლევარსიმ უკმაყოფილოთ.

— რა მაყვირებს და ის მაყვირებს, რომ, ხომ ხედავ მთელი კეცის ჭადი გაიტაცა და ტალახში ასე ამოსვარა?!

— არა უშავს; ეს ჭადი წვენში ხომ მაინც უნდა ამოგესვარა? ახლა აღარ დაგჭირდება წვენში ამოსვრა, — მაგიც წვენია!

ამ ლაპარაკში იყო ცოლ-ქმარი, რომ საქათმესთან ქათმებში პანიკა მოხდა.

— ქორი დაეცა, ან ტურა მოუხტა ქათმებს!— წამოიძახა ლევარსიმ და ყველა ზეზე წამოვდექით.

სახლის წინ გამოირბინა იმავე ძაღლმა; პირში ვარია ეჭირა.

— აი, შენი მაძებარი!— დასცინა ცოლმა ლევარსის და ძაღლს კეტი მოუქნია, მაგრამ ძაღლი ღობის შემდეგ ყორეზე გადახტა და ვარიას მისართმევათ ბუჩქნარში მიიმალა.

— ასეთი დიდებული მაძებარი ძაღლი ჩვენში სხვა არ იქნება- —დაგვიწყო ლევარსიმ ლაპარაკი.— კარგი ხანია სანადიროთ არ წამიყვანია და ძაღლს ისე მოენატრა ნადირობა, რომ აღარ იცის რა ჰქნას. სხვა რომ ვერაფერი გააწყო, სახლში დაიწყო ყველაფერზე ნადირობა. დღე ერთიას და სამ-ოთხჯერ ასე თუ არ ინადირა, გაცოფდება ნადირობის სურვილისაგან.

ზმუკი.

ცხვარი და მგელი

იგავ-არაკი

ჩვენ არა გვწამს საღვთო წიგნების თქმა:

— „და დადგება დრო, როცა მგელი და ცხვარი ერთად იქნებიან ველათ საძოვარათ ბალახისა“.

ცხოვრებამ გაამართლა ეს წინასწარმეტყველება და ჩვენ სასტიკათ „დაგვამარცხა“.

მაგალითი გნებავთ?

ინებეთ სახელდახელოთ ორი ცოცხალი და ხალასი მაგალითი:

გერმანია და პოლონეთი.

ეს ორი სახელმწიფო —„რესპუბლიკებია“.

ამ „რესპუბლიკებს“, ანუ „ცხვრებს“ სცავენ და უვლიან ჰინდენბურგ-პილსუდსკი, ესე იგი ორფეხა მგლები

ასეთი ჯიშის ცხოველები მოაშენეს ამსტერდამელებმა მეორე ინტერნაციონალის ზოოლოგიურ ბაღში, სადაც დიდი ხნით არსებობდა საამისო ექსპერიმენტები, ევოლიუციონური (არ შეშალოთ რევოლიუციონურთან), სისტემით და კიდეც მიაღწიეს მიზანს.

ამის შემდეგ, მოდით და ნუ დაუჯერებთ მათ, რომ იმათმა უკვე დაამყარეს ქვეყნათ სამოთხე (—რესპუბლიკა), სადაც მგლები (ჰინდენბურგ-პილსუდსკი) და ცხვრები (გერმანია-პოლონეთის „რესპუბლიკები“) ერთად სძოვენ ბალახს.

ცხვრის ფარა ჰყავდათ საძოვრათ ერთად
ორ მწყემს—მეზობელს: გენოს და პავლეს.
შემოეჩვიათ მსუნაგი მგლები,
რომლებმაც მათ ცხვარს მუსრი გაავლეს...
და, რომ საშველი არსიდან იყო,
მაშინ მოთხარეს ბარიკადები...
მგლებს ჩაუსაფრდენ, — და გაუწბილეს
მხეცებს ცხვრის შეჭმის გულის ნადები.
გაიგეს მგლებმა ამბავი ცუდი,
ბრაზით ანთხიეს დორბლი და ცოფი,—
მაგრამ ამითი რას გახდებოდენ,
როდესაც მწყემსებს ხელთ ჰქონდათ თოფი?!
— ეჰხ! წახდა საქმე! (ამბობს თავისთვის),—
ვერას გავხდები ჩემი ღონითა....
ნაპირზე მუდამ უნდა გავიდე
გამონახული სადმე ფონითა.—
(ჯერ სამშვიდობო მისცა ნიშანი...;
ეს იმიტომ, რომ მწყემს უკვე ჰქონდა
ამოღებული მაზე მიზანი):.
— განადგურდება მთლად თქვენი ფარა,
თუ ის მგლებიდან ვერ დაიფარეთ.
მე ვიცი ყველა მათი გზა-კვალი,
და დასაცავათ მე მომაბარეთ.—
გულუბრყვილობამ დასძლია მწყემსი,
თან სიზარმაცემ იჩინა თავი:
— ის იგუშაგებს,— მე დავიძინებ,
რისთვის ვათეთრო მე ღამე შავი?!—
და მიუჩინეს ორივე მწყემსმა
ასეთ პირობით ცხვარს მცველათ მგელი
— მინამ ცოცხალი იქნება ცხვარი,
დაფარონ იგი არ ახლონ ხელი.—
...და ამის შემდეგ სცავენ ცხვრებს მგლები;
არ დაარღვიეს „ხელშეკრულება“,
თუმც ისეთი აქვთ. როგორც ჰქონდათ,
ბატკნებისადმი მათ ერთგულება..
სცავენ, მაგრამ რა?! საწყალი ცხვრები
მთლათ ჩამოაჭკნო გულის ფრიალმა,
მათ გაუჩინა ჭლექი-ციება,
„მცველთა“ თვალების მტრობით ბრიალმა.
ასე ამბობდენ თავისთვის მგლები:
— ცოცხლათ შეჭმისა არ მაქვს უფლება.
თუ კი მელირსა მისი დაჭრჩობა,—
მას ეს კბილები დაეუფლება.—
კბილების ღრჭენით, თვალთა ბრიალით
გულს გავუხეთქავ,—და ჩაძაღლდება:
ასე ამგვარათ, რაც მე მწადია,
ხულ ახლო ხანში მთლათ განაღდება.—
მართლაც, წადილი მათ უსრულდებათ:
აჩრდილათ იქცენ ცხვრები მათ ხელში...
(ან როგორ უნდა გასძლონ საწყლებმა
ასეთ ყოფასა და განსაცდელში?!).
სცავენ თვის ბატკნებს და ამავე დროს
ერთმანეთის-ზე უჭირავთ თვალი,
რომ დრო იხელთონ და დაეძგერონ
და ჩაისველონ მით ხახა მშრალი.
ასეთ ყოფაში ქვაც კი დადნება,
არა თუ გასძლებს „უმანკო ცხვარი“.
სად გაგონილა ბალახს რომ სძოვდეს
ერთად მინდორში მგელი და ცხვარი!?

ინუქი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლევარსის შეგირდი

1. დავინახე უშველებელი გარეული ღორი; ამოვიღე მიზანში და ვესროლე.

2. იბრუნა ჩემსკენ პირი..... და მე შიშისაგან თოფი გამივარდა ხელიდან.

3. მეცა ფეხებში, შემისვა ზურგზე და გამაქანა უღრან ტყეში დასამტვრევათ.

4. მაგრამ... ვერ მივართვი ბადრიჯანი. ისე გადმოვხტი, რომ ღორს არც კი შეუტყვია.

„ნადირობის“ ერთი დარგი

ჩაი დალია პლატონმა მურაბა-მალინიანი
და შემდეგ გადინადირა ბაზარი წვანილიანი.
ჩამოუარა ყასბებს (დაექლათ ხარი რქიანი),—
უნდოდა ხორცი ეყიდა ქონიან-ბარაქიანი.
წავიდა, იქ მიცუნცულდა, სადაც ქათმები წყვტებაო.
ბატ-ინდაური-გოჭები დაკლული იყიდებაო.
მათ დანახვაზე პლატონსა ნერწყვი პირს მოადგებაო.
ფიქრობს:—ამით რომ გამოძღეს, მკვდარიც კი წამოდგებაო.

— — —:—

ერთ დაკლულ ინდაურისა მან ყიდვა განიზრახაო.
ჯიბეზე ხელი გაიკრა და შიგ საფულე ნახაო.
ამოლებულსა საფულეს დაალებინა ხახაო...
ამ დროს მახლობლათ გაისმა სიცილი: ხა-ხა-ხა-ხაო.

ჯიბგირებს ფული წაეღოთ,—იძახდა წიავ-წიავსა.
(გამოედევნე, სად ნახავ? სად დაეწევი ნიავსა?!).
ეს როგორ ჰკადრეს პლატონსა კაცს ეგზომ დიდს და ჰკვიანსა?!
იგი ჯიბგირი რომ ნახოს, პლატონი ესვრის ტყვიასა.

— — —:—

ჯიბგირობაც არის ხოლმე ნადირობის ერთი დარგი.
(სულერთია რას მოგპარვენ: ფული არის ის თუ ბარგი,—
მათთვის მაინც სასარგებლოთ ცუდი არის ის თუ კარგი).
ჯიბგირების ჯიბეთათვის მეტის-მეტათ საქმე მარგი.

იშტიპიტინი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„გულადი მონადირე“

— მე და ახოტნიკი? დათვების და კაბანების დამჭერი? მგლების და მელიების დამხოცი? ე-ე-ე, ქვაზე მოდი, სამჯერ პიროჯვარი დაიწერე, ვანქს სანთელი აუნთე, ჰამაც თელეთის სახელობაზე შანა შაიბი, რომ მაგითანა აპასნი რამეები გულში გაივლო და ჰუზურში ჭკვა მაინც მთელი დაგრჩეს, გულის რაშირებია არ მოგივიდეს და სობესის შახანახი ინვალიდი არ გახდე. მე შენ გეტყვი ხომერიკმა მამენტალნათ პენცია არ დაგინიშნოს, აი!.. მერე დადექი სიონის კარებთან და ბრუცან ბეჟანასავით იძახე:

— გამიკითხეთ ბუკეტებოჯან, დღეს თელეთობაა, ხვალ სიონობა იქნება, ჰამაც ერთი კვირის მემრე გერისთობა მოდის..

ბან ჩუნეს? ჰაინუში ვინ ჩაგიგდებს, კაპიკს ვინ ჩაგიდებს? მემრე ადექი და ვირი ტალახიდან ამაიყვანე! აფსუს გეოჯან-?...

არა, სიტყვა ჩვენში დარჩეს და ძაან ხათას გადავრჩი აი, ახში ზარალი კი მამივიდა, ის ხურჯინი და ზაკუსკა ვართრაფათ წავიდა, ჰამაც კარქი თოფი და ზონტიკი დავკარგე, ჰამა მე რომ იმ მგლის კერძი არ გავხდი, არა რომ ესეც დიდი ხრაბრობა და ვაჟკაცობაა?

ეს სულ მაგ ბემურაზ ფეფელას ჰაკარაკობისგნით მამივიდა აი, ერთი რომ აუშო მწყრები, მემრე ველარ დავაყენე.

— გინდა თუ არა ნეპრემენათ ახოტნიკი უნდა გახდეო, ეხლა ახოტნიკობა ძალიან მოდნაშიაო, ყველა განათლებულ ქალებს ქმრები მონადირეები ჰყავთ და სულ ხოხბისა და ჯეირნის ყაურმასა სჭამენო, ჰამაც იმათ სახლში რომ შახვიდე, ყველა პაროდის ნადირის ჩუჩლები აქვთო, შენი მურაზის ჭირიმე, თუ გიყვარვარ, იმათ ჰამქარში მეც გამრიეო.

— ფეფელ, ახარ დარდაკ მა ხოსი ე? რაღა დროს ჩემი ახოტნიკობაა, კაცს წელი ველარ ამიღია, ისემე ვალარ დამიმაგრებია ტროსტი რაღა, სულ ხელი მიკანკალებს; მე ახოტნიკობა შამიძლიან?

— გეოჯან, ცოტა რაზუმენია ქენი, დაფიქრდი და ჰუზურში შენც მოგინდებაო: ჯერ ერთი სახელი და პატივი გექნება, თანაც ახოტნიკების საიუზში ჩაგწერენ და ნალოგებს გაგინახევრებენ და ჰამაც რასაც ლომებსა და ტურებს მოჰკლამ, სულ მოგება იქნებაო... ჰუზურში, ეხლა ნადირობა ისეთი ძნელი რამე აღარ არისო. მონადირეები მარტო კი არ დადიან, მთელი გრუპა წავა ხოლმე, კურდღელს ცეპს დაარტყამენ, ყველანი ისემეებს ერთად მიუშვერენ, თოფსა რაღა და სულ ერთათ გააგდებენ, მემრე ლატარიასა ჰქნამენ და ვისაც ერგება, მოკლულიც იმისიაო მააშ?

მართალი გითხრა, ჭკვაში დამიჯდა; ჰამ საიუზის ჩლენობა, ჰამ სანადიროთ მთელი ჰამქრით წასვლა— ვერც ტურა შაგაშინებს და ვერც კურდღელი. დავთანხმდი და ვებნები:

— ფეფელ, თუ ეგ ლგოტები იქნება, თოლ მეც გავხდები, ჰაპა თოფი და ძაღლი სადა მაქვს?

— თოფი ჩვენ წყნეთელ ნათლიმამა იავურასა სარკოვე და ძაღლსაც ბაყალ ბუღდანა მოგცემსო, ორი ზებრეკი ძაღლი ჰყავს და იძახდა, მეცხვარეებს, უნდა ვაჩუქოვო, ისეთი ახოტნიკის ძაღლები არიან, რომ როცა იმათსა მივდივარ, სულ მშუნამენ ხოლმეო, კარქი ნიუხი აქვთო.

ერთის სიტყვით, მეორე დღეს თოფიც და ძაღლიც მზათ იყო. ფეფელამ ახოტნიკების კანცელარია მასწავლა და წაველ. მივსულვარ, ვხედამ სტოიკის უკან ჩემი ძმა-კაცი ზის, ერთი ხლუპუზი ბიჭია, ვანუას ეტყვიან, ისიც ახოტნიკია. გაუხარდა და მეუბნება:

— გეოჯან, შენც აქ შამოხველ?

—ჰო, ვანოჯან, შენი მურაზის ჭირიმე ძმაკაცობა გამიწიე და საიუზის ჩლენათ გამხადე, მეთქი.

— ძნელი საქმეა გეოჯან, რადგან აქ სულგლავნი ახოტნიკები ვართ და ხამებს არ ვიღებთო.

— მეთქი ხამი რომელია, ჯეჰელობაში ჩემისთანა ახოტნიკი მთელ იარმუკაში არ შაიძებნებოდა: სამი დუჟინი კაბანი შამიკლამს, თერთმეტი დათვი დამიჭერია, ჰამაც წვრილი დიჩიც სხვა იყო: მელია, ვეფხვი, ტურა, აფთარი, კურდღელი რამე ჰააშ?!

იმან იცინის და მებნება:

— ტყუილები ჯიგრიანათ გცოდნია, ზნაჩიტ რომ ახოტნიკობა შენზე ფათა მოვაო, წამოიყვანა ახოტნისეკლეტართან და დაკლადი გაუკეთა. იმან ამოფს თუ,

— ჯერ კანდიტატათ ჩასწერეო და როცა ეგზემენია დაიჭერს, მერმე ჩლენათაც გახდებაო.

— ვებნები უსტა სეკლეტარჯან, თოლ ჩამწერონს რაღა, საქმეს რას აჯანჯლეფ? გზიმენია დავიჭირო რომელი დვარიანცკის ლემნაზიაა მეთქი?

ზაკონი ასეთია, სტაჟი უნდა გქონდესო. წადი ინადირე და როცა ოპიტნი გახდები მაშინ მოგიღებთო... წამოველ, მე და ფეფელომ რეშენია ვქენით მეორე დღეს თელეთში წავსულიყავით [illegible] რამეს მამიკლამენ, ჰამაც მოწმობას მამცემენ — ახმა ჩვენის თვალით ვნახეთ რომა, გეო ყარყუმიანცი ნამდვილი ახოტნიკია და ხადატაისტვა ვშვრებით საიუზში შაიყვანოთ.

შაფათ დღეს თელეთიდან ჩამოსულ მეკვერცხე გიგოლას ცხენი დავიქირავე, ხურჯინში კარქი ზაკუსკა ჩავაწყე, შავჯექ ცხენზე, ხელში თოფი და ქოლგა დავიჭირე და ჰამაც ეს წურიკა ძაღლი თოკით ხელზე გამოვიბი. მივდივარ, გიგოლა უკან მამდევს. ორთაჭალისკენ რომ ჩავიარეთ, თალიბას ტრაქტირიდან მთვრალი კამპანია გამოვიდა და გიგოლა ძალით შიაბრუნეს—ახმა თითო ბოთლიკა დავლიოთო. მე იქიდან ვიძახი:

— გოგოლჯან, მალე მოდი, გელოდები, გზაში ტურამ, ან კურდღელმა არ გამაფუჭოს...

— ნუ გეშინიან გეოჯან. მე უკან მოგყვებიო, წაველი. ბოლნისის თავში ერთ მეურმეს დავეწიე და გული ალხეინათ გამიხდა. კარქა გზა რომ გავიარეთ, იმან მებნება:

— საით მიხვალ ხაზეინ, ეგრე შაიარაღებული?

— მეთქი თელეთისაკენ მივდივარ და ჰამაც ერთი ორიოდე კაბანი და შველი უნდა მოვკლა, ხვალ ჩემი ცოლის მენენიკია და ფეშქაშათ უნდა მიუტახო.

— ჰეჰეიი, ძაან სროლა გეცოდინება ალბათა? ნეტაი ჩვენყე წამოხვიდე, ი ტიელა მგლებმა სუ მთლათ გაგვაჩანაგეს განა, ალბათ თელეთის გზაზედაც ბევრი მგლები შაგხვდება, გუშინაც კინაღამ ერთი უჩიტელი შეეჭამათ ტანისამოსიანათაო.

ვაჰხ. მგლებიო, უჩიტელი შაჭამესო? ეს რო თქო, თვალებში ლიხტრიცკის ლიუმიანაციები ამენთო, თმები ყალყზე ამიდგა. ...ოქმა მაღლა აიწია, ...ფრებში ჩ... არლანმა დაუკრა, ჭირის ოფლმა დამასხა და შიშისგნით უნაგირი დავასიოთ... სანამ... მე ... მოვიფიქრებდი, იმან უკე სხვა გზაზე გადაუხვია და წავიდა... ვეხვეწები, ფულს ვაძლევ, გაგრიჯან, ცოტა მაიცადე, სანამ გოგოლა მოვა მეთქი, ჰამა ყური არ მიგდო და წავიდა. ჭე თელეთისკენ რაღა წამიყვანდა? მამენტალნათ მოვაბრუნე ცხენი და ქალაქისკენ წამოვედი. ვჩქარობ, ამ ჯაგლაგს ხან ფეხს ვარტყამ, ხან თოფს, ჰამა ფეხს არ უმატებს, ჰამაც ეს ძაღლი უკან იწევს და ხელსა მტკენს. თან უკან ვიცქირები, გული პიონერცკის ბარაბანივით მიცემს, მეშინიან მგელი არ მოგვეპაროს.

ერითი ნიმუტით შუბლზე ხელი მივიდე და ვაა! ძაღლიან მაზალოთ არ მოვიფიქრე? მეც პირწალმა ვიჯდე, ცხენსაცა და ძაღლსაც რო თვალები ჩემ ხარისა ჰქონდეს. უკან ვინლა იცქირის? პუპუზ, ერთიც ვნახოთ უკნიდან მგელი მოგვეპარა და სამივე ერთ ლუკმათ შაგვჭამა?

ავდექი, ცხენზე უკუღმა შავჯექ, ქამარით უნაგირზე მივეკარი და ძაღლიც ცხენის ძუაზე გამოვაბი... ეხლა საქმე დაბში მოვიდა: უკანა ხარეს მე ვიყურები, წინ კი ჩემი ცხენი და ძაღლი. მოპარვით ვინლა მოგვეპარება? ჰამა. მაინც ვჩქაროფ; კაცში ვართ, ერთიც ვნახოთ, ტყიდან კურდღელი, ან ტურა გამოძვრეს და სამივეს გულები გაგვიხეთქოს?...

მოვდივარ და თან ჩემ თავს ვებნები: არა, შე მუხისთავო, ეს ლა გაკლდა? რამტოლო მრიამრო და ნეუდაჩა გახსომს ფეფელასგნით, ჭკვა ველარ ისწავლე? კაცს კუდი ვერ აგიწევია, ქუჩაში ქალებს მეფლიდს ტყავებ ბუას რო დაუნახავ, შიშისგნით გული თიგდის და ამ სიბერის დროს რამ აგაცუნცურუკა? შენ და ახოტნიკი? ახი არ იქნება ერთი მშიერი მელია გამოვარდეს ზაკუსკათ გაგხადოს?...

ამ ფიქრში რო ვარ, ერთიც ვნახოთ. (ასტვაც, ტერასტვაც, ეხლაც გული მიმდის!) ტყიდან მგლის ღმუილი არ მამესმა? ერთი ვ-უ-უ-უ ო რო დაიძახა, პირდაპირ პარალიჩმა დამარტყა. სული ფრჩხილებში წავიდა, ძარღვებში სისხლი გამეყინა და შიშისგნით ისე ეშმიში გავხდი, რომ ჩემი ამოსაგდები თავიც კი ველარ შავიცოდე რაღა.

იმის ხმაზე ძაღლი აწკმუტუნდა და უკან გაიწია, ცხენი აფრუტუნდა და წინ გაქცუნდა. უცბათ ერთი კამეჩის ტოლა მგელი გადმოდგა გზის პირზე. მამენტალნათ თოფი ხელიდან გამივარდა, ...ალაც გაწყდა, ძაღლი უკან დარჩა და მე და ცხენი კი გავრბივართ, ისე გავრბივართ, რომ მგელი ვერ დაგვეწია. მე აღარ მახსოვს რა მოხდა ჰამა, როცა გონებაზე მოველ, უკე თალიბას ტრახტინში ვესვენე და ჯარეშიმო მთვრალი ძმა-კაცები მეხვივნენ. გოგოლა კი მეჩხუბებოდა თუო ძაღლი რო გამოგიბამს, ცხენისთვის კუდი მოუწყვეტია და შტრაფი უნდა გადამიხადოო ჩემი ხურჯინი თავისი ზაკუსკით იმას მივეცი და დავაჩუმე. თოფი და ზონტიკი კი იქ დამრჩა, ვინ იცის, იმ ბემურაზმა მგელმა რახან მე ვერ დამიჭირა ისინი შაჭამა.

იმას მემრე, მე და ფეფელას სპორი არა თავდება: მე იმისთვის არ მითქვამს რა ოინი მამივიდა და ისი კი დღესაც არ მეშვება.

— გინდა თუ არა ახოტნიკი გახდი და ირმების და დათვების სუკები მაჭამეო. ე-ე-ე. ზლენა? მე და ახოტნიკი? აქლემი და გალია? კამეჩი და გალუსტიკი? ერთი პაჟალუსტა თქვენ მაინც ურჩიეთ რომ პოპოპები ჩააბირონ.

ფარსადან.

„შურისძიება“

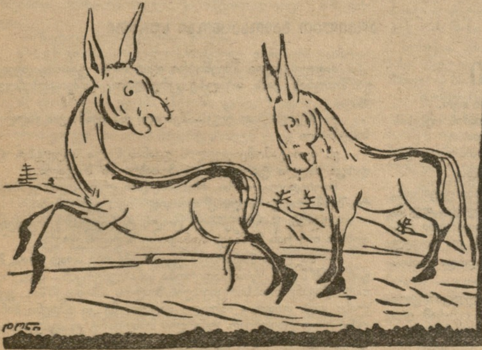

დაზლვეული ვირი (დაუზღვეველს):—გავიქცეთ, თავს უშველოთ; მგელი მოგვდევს შესაჭმელათ.

დაუზღვეველი ვირი: — ჩემს ფეხებს თუ შემჭამს, ჩემმა პატრონმა იკითხოს, ის იზარალებს, რომ არ დამაზღვევა,—თორემ მე რა?!

თქვენ. მონადირეებო!

თქვენ მონადირენო, რომლებმაც არ იცით აზღვარი სიბრძნე-სიც რუის; თქვენ, რომლებიც გადაიკიდებთ ფიშტოებს და გაუძღვებით ჯიშიან ძაღლებს ყარაიასკენ, თუ ალსტაფისკენ, დილომისაკენ თუ სართიჭალისაკენ; თქვენ, რომლებიც გაერთიანებულხართ მონადირეთა კავშირში — თქვენ მადლობა და საუკუნო ხსოვნა!

თქვენ, რომლებმაც შარშან წინ დახოცეთ თბილისზე შემოსეული 45 მგელი;თქვენ, რომლებიც პრინციპიალურად არ მოკლავთ ტოროლას ბევრიც რომ გქონდეთ წამალი; თქვენ, რომლებიც ხელს არ გაისვრით კურდღელზე, ხოხობზე და აგეთ წვრილმანებზე — თქვენ გეკუთვნით ჯილდოთ ბოლოკის მენდლები.

მონადირეებო, სმენა! თქვენ, რომლებიც გულის ფართხალით შეჰყურებთ თქვენს ფოქსტერიერებს, თავი ხომ არ ასტკივდა, ხომ არ დაორსულდა. ან არავინ გამიბახოს ძაღლიო; თქვენ რომლებიც პირუტყვების მოყვარულები ხართ და სიამოვნებით მოჰკლავთ ისეთ ბოროტ პირუტყვს, როგორიც ჯეირანია, თქვენ, რომელ-

თაც გიქამიათ თბილისიდან წაღებული არა მცურიანი მწვადები ყარაიას ტყეებში; თქვენ, რომელთაც გიყვართ აკრძალული ხილი და „ზაპოვედნიკებში“ ნადირობა; თქვენ... მაგრამ რაღა თქვენ.. თქვენ ჯილდოთ ყველა ნადირების სევდა და მწუხარება.

კეთილშობილნო! მეც მიყვარს ნადირობა მხეცებზე, მერე რამდენი მხეცია ჩვენს ქალაქში. წაიკითხეთ ქრონიკა — ამან ის მოჰკლა, იმან კიდევ ის. აქ პირიქით ხდება აულყველაფერი. მხეცები ცოცხალი არიან, მიდით უგროზისკში და იქ იპოვით ზოოლოგიურ სარდაფებს. თქვენ რომლებმაც არ იცით ყველაფერი ეს, მაგრამ იცით ჟურნალიანის ცნობა და სიხარული, თქვენ რომლებიც ისემე ხართ და არ გიყვართ თავის ქება, თქვენ, რომლებიც უკან მოდიხართ ხელცარიელი და სოლანლულში ყიდულობთ მოკლულ ნადირს — თქვენ ჩემი რჩევა: — დაანებეთ მაგას თავი და იყავით ჯანზე თბილისში.

რა კარგი არის ნადირობა. ტყეში შეჭრა ვეფხვივით ტრიალი და გარეული ღორებისაგან შეშინება. იქ... და საფთხობათ რომ გაისვრი ჩიტებზე თოფსა, მოჰკლამ მწყერჩიტასა, ან და შაშვსა. ანუ ბელურას. შიშით თუ სადმე მოგელანდა შენ მაშინ დათვი და ანუ მგელი. ანუ სხვა რამე მყისვე გაისვრის მუნ მონადირე არა თუ თოფსა, არამედ შარვლის რამ ნათესავსა.

თქვენ მონადირენო, გვითხარით რა ინადირეთ?

რას იტყვით ახალს. რა თავვადასავალს უამბობთ თქვენს მომავალს: დათვებსა ვკლავდი. მგლებსა ვხოცავდი, ვეფხვებს ვსდევნიდი! მუზეუმში შემონახულ ერთი ვეფხვის ტყავს ყველა თქვენგანი თავის მარჯვენს მიაწერს ამაგს... საწყალი ტყავი! **დიტო.**

ევროპიულ ცირკში

ადვილათ გამოსაცნობი სურათი

ძვირფასი ძაღლი

ყველაფერი უბრალო შემთხვევის ბრალი იყო.

რომ ეს შემთხვევა არა, ტარიელ ბუზარაძის ოჯახის მყუდროება დღესაც დაურღვეველი იქნებოდა.

სცხოვრობდა კაცი თავისთვის და არავითარ გადაჭარბებულ პრეტენზიებს ცხოვრებას არ უყენებდა.

მხოლოდ ერთი სისუსტე ქონდა. ნადირობა უყვარდა. მაგრამ ამაშიდაც საკმაო თავდაჭერილობას იჩენდა. თვეში ან ორ თვეში ერთხელ ჩაიდებდა ჯიბეში მონადირეთა კავშირის წიგნაკს. გადაიკიდებდა მხარზე თოფს და ყოველ გვარ მაძებრების და მწევრების გარეშე წავიდოდა ლისის ტბისაკენ სანადიროთ.

კი მართალია, ხშირად დაბრუნებულა ხელცარიელი ნადირობიდან, მაგრამ არა ნაკლებ ხშირად ორ-სამ დახოცილ ყვავით და მწყერითად კი მოსულა სახლში. ერთხელ კურდღელიც კი მოიტანა თან.

აი ასეთი იყო ტარიელ ბუზარაძის ცხოვრება და შეიძლება ასეთიც ყოფილიყო მომავალშიაც, რომ ერთ დღეს, სრულებით შემთხვევით რაღაც ცხრა თუმნად საუცხოვო მონადირე ძაღლი არ შეეძინა ერთ მოქალაქედან.

ძაღლი ისეთი მშვენიერი იყო, რომ გამომყიდველი განშორების ჟამს თვალზე ცრემლით ემშვიდობებოდა მას:

— მშვიდობით, ჯეკ!.. შენ იცი და შენმა კაი ძაღლობამ აწი!—

ეს იყო გამომყიდველის უკანასკნელი სიტყვები, გადასცა ძაღლი ტარიელს და მოსახვევში მიიმალა.

მიუხედავად იმისა, რომ ძაღლმა ერთი თვის ჯამაგირი შეიწირა, ტარიელი კმაყოფილი იყო ვაჭრობით.

სახლში, წარბშეკრულ ცოლს ტარიელმა გარკვევით აუხსნა თუ რას ნიშნავს მონადირე ძაღლის ყოლა.

— ძაღლით ნადირობა უკვე ხუმრობა აღარ არის. მაგის ფასს მაგის ერთი ნადირობა აანაზღაურებს... ამას რომ თავი დავანებოთ, სირცხვილია ბოლოს ამხანაგებში... ყველასა ყავს თითო - ოროლა ძაღლი, მე კი ამდენი ხანია უძაღლოდ დავდივარ. უძაღლო მონადირე კი იგივეა, რაც ურეგისტრაციო დაწესებულება...

გაჯავრებულ ცოლთან შერიგების შემდეგ, ტარიელის ოჯახში ერთხანს სიმხიარულე სუფევდა. ეს სიმხიარულე არ დაურღვევია იმ მცირე შემთხვევასაც, როდესაც ერთ მშვენიერ დღეს ჯეკმა სრულიად უმანკოდ და ყოველგვარ ბოროტგანზრახვის გარეშე, დაავლო მაგიდაზე

ააძაკაცი: — როგორ შორიდან მიცნო თქვენმა ძაღლმა!

ქალი: — დიახ! ყნოსვა კარგი აქვს... ლორებზეა დაგეშილი!

გადაფარებულ სუფრას პირი და ისე მოხერხებულად ჩამოათრია ქვევით, რომ მაგიდაზე დალაგებული ჭურჭელი ერთიც არ გადარჩენილა.

ტარიელის ცოლი გაფითრდა. თვითონ ტარიელს კი ჟრუანტელმა დაუარა ტანში, მაგრამ ბრძნულად შეიკავა თავი.

— არაფერია... დაამშვიდა ტარიელმა ცოლი. მაგისთანა ჭურჭელი მუშკოოპში ოხრად არის და მყიდველი არავინაა... ამისთანა ძაღლს კი იშვიათად თუ იშოვის კაცი.

— ნეტავი შენ! უპასუხა ცოლმა.

— აქ გასაჯავრებელი არაფერია, თვითონ დაამტვრია, თვითონვე აგვინაზღაურებს!.. ეხლა მაგ ჭურჭლების გულისთვის კარში ხომ არ გავაგდებთ ამ სიცივეში.

ამ ლაპარაკში ჯეკმა იხელთა დრო, შეძვრა ტახტის ქვეშ ლაკის ახალი ტუფლი შავ კატად წამოიდგინა. გამოათრია გარედ და აანამ მივარდებოდნენ უკვე იყარა ჯავრი ზედ.

— არა უშავს... ამასაც აგვინაზღაურებს... დაამშვიდა ისევ მტირალი ცოლი ტარიელმა.

ჯეკი კი განაგრძობდა უდარდელად ცელქობას. და ასე ამგვარად ერთი კვირის განმავლობაში მისმა ფასმა 200 მანეთს გადააჭარბა.

მაგრამ როდესაც ერთ დღეს, ძაღლმა საითღანაც პალტოს ზურბა ფოლაქი გამოაძვრინა და ტარიელის თვალწინ ერთი ყლუპწით გადაუშვა ყელში. ტარიელს გააზანზარა.

— ვაი ამ საათს!.. დაიღუპება ეს ოხერი და დაიკარგა ამდენი ფული.

სახლში ორომტრიალი დადგა. ჯეკი კი, თითქოს არაფერიაო, საკვირველ ნახტომებს აკეთებდა ჭერისაკენ ლიუსტრის ჩამოსაგლეჯად.

საშინელი იყო ის ორი საათი, რომლის განმავლობაში ტარიელი დაძრწოდა მთელ ქალაქში ფაიტონით და ეძებდა ვეტერინარს.

მოწვეულმა ვეტერინარმა დიდხანს სინჯა ძაღლი, შემდეგ ახედ-დახედა სათვალეებს ზუკარ ძაღლის პატრონსაც და თქვა:

— იშვიათი მოვლენაა... ჯერჯერობით საშიში არაფერია. მაგრამ მომავლის გარანტიას ვერ მოგცემთ. ჩემი რჩევაა, დააყენოთ დიეტაზე... უმჯობესია აძლიოთ რძის ქაში და ქათმის ბულიონი. გარდა ამისა, უთვალყურეთ და, თქვენ რომ იცით, იმ დროს თუ ფოლაქი მშვიდობიანად დაიგდო, მერე არა უშავს... თუ არა და, მეცნიერება უძლურია ამ შემთხვევაში...

ექიმმა მიიღო ჰონორარი და წავიდა. ტარიელი კი მწუხარებამ მოიცვა.

შფოთიანი დღეები დადგა. მთელი კვირა უთვალთვალებდნენ ტარიელი და მისი ცოლი ძაღლს. მაგრამ ფოლაქის დაგდებას არაფერი ეშველა. ამასობაში ძვირფას დიეტაზე დაყენებულ ძაღლის ფასი უკვე 400 მანეთს გადასცდა.

— ეხ! უთხრა ტარიელმა ცოლს... მეტი თვალყურის დევნება მე აღარ შემიძლია... ერთხელ მაინც წავიყვან სანადიროდ და მერე რაც უნდა ის დაემართოს...

მეორე დღეს ტარიელმა გადაიდო მხარზე თოფი და ძაღლიანად ქალაქ გარედ გაეშურა.

მშვენიერი დღე იყო. მაგრამ ეს სიმშვენიერე არ სწვდებოდა ტარიელის გულს.

მიაბიჯებდა ტარიელი შარა გზაზე და სევდით სავსე მისჩერებოდა წინ მოთამაშე ძაღლს.

— უბედური არსებავ... ეუბნებოდა გულში ტარიელი ჯეკს. შენ მხიარულობ და ის კი არ იცი, რომ შენივე სიკვდილი შენივე კუჭში გვყავს დამწყვდეული.

ასეთ გუნებაზე გასცილდა ტარიელი ვაკეს და უეცრად შენიშნა, რომ ჯეკი რაღაცას აპირებდა. ამის შემდეგ მოხდა ის, რასაც უშედეგოდ ელოდენ მთელი ერთი კვირა ტარიელი და მისი ცოლი.

ფოლაქი უკვე მტვერში ეგდო.

და თითქოს აქედან იბრუნა ბედმა პირი ტარიელისაკენ. არ გაუვლია ნახევარ საათს, რომ ჯეკმა კურდღელი გამოაგდო ჩირგვებიდან.

დანახვა და თოფის გასროლა ერთი იყო. როცა კვამლი გაიფანტა. ტარიელი გულისფანცქალით გაექანა იქით, სადაც მოკლული კურდღელი უნდა გდებულიყო.

მაგრამ კურდღლის ნაცვლად ჯეკი ეგდო ჩირგვებთან და სულს ღაფავდა. დადგა თავზარდაცემული ტარიელი ძაღლის ახლოს და უცქეროდა, როგორ ესალმებოდა ამ ქვეყანას მისი 400 მანეთი.

თითქოს ამით უნდა დამთავრებულიყო ტარიელის და მისი ძაღლის ისტორია. მაგრამ მოულოდნელად ამ საქმემ მხოლოდ სასამართლოში პოვა დასასრული.

დამთავრდა იგი ასე:

ერთი თვის შემდეგ სასამართლოში ბრალდებულის სკამზე იჯდა ტარიელი, მოშორებით იდგა უეცარი მომჩივანი, მხოლოდ ბრალმდებელი მრისხანე სახით ასე ასრულებდა თავის საბრალმდებლო სიტყვას:

გავარჩიოთ მუხლობრივ, თუ რაში გამოიხატება ამ ადამიანის დანაშაული: პირველი ის რომ, მან მოპარული ძაღლი შეიძინა ქურდიდან, თუმცა აშკარად იცოდა, რომ ძაღლი მოპარული იყო, და შეიძინა ჩალის ფასად... მეორე — ძაღლი ისეთ სასტიკ პირობებში ჩააყენა, რომ ძაღლმა სიმშილისაგან თურმე ფოლაქიც კი გადაყლაპა. მესამე — გაიგო თუ არა, რომ ნამდვილი პატრონი ძაღლს დაეძებს. წაიყვანა ძაღლი ქალაქგარედ და მხეცურად ჩაკლა იქ...

განაჩენი მალე იქნა გამოტანილი.

ტარიელს ეპატივა ორი წლით თავისუფლების აღკვეთა, მაგრამ დაევალა გადაუხადოს მომჩივანს ძაღლის ღირებულება 300 მანეთი და ამასთან ერთად, როგორც შენიშნულს, ჩამოერთვას სამუდამოდ მონადირეთა კავშირის წიგნაკი.

ხინემატო.

ტარტაროზი ნადიროზს

ჩვენი ხალისმომწერი (ტარტაროზს): აი, იმათ არ [illegible] თებერვლისათვის გაზ. „მუშა“ და ჟურ. „ტარტაროზი“.

ტარტაროზი: თუ არ გამოუწერიათ,—მე იმათ ვანახვებ სეირს.

მხეცები (ხედავენ ჩემბერლენის ჩუჩელას და შიშისაგან თავზარდაცემული გარბიან):—ეს რა საშინელებაა!? ჩვენი მხეცობა მაგასთან შედარებით სათნოებაა!

შავი ხოხობი

შაბათ საღამოს მეტად საინტერესო იყო ვაგზლის ნახვა. ვაგზალი სულ ძაღლებით აივსო. (რაღა თქმა უნდა ორივე სქესის ძაღლებით), თითო მონადირეს სამი - ოთხი მაინც მიჰყავდა. მონადირეთა რიცხვიც აურაცხელი იყო. გეგონებოდათ ჯვაროსანთა ომები იწყება (რასაკვირველია ბელურების წინაალმდეგ).

ძაღლებ შორის გაიმართა არშიყობა. არშიყობას მოჰყვა იჭვიანობა და იჭვიანობას ჩხუბი. ჩხუბის დროს ერთმა ხვადმა კოვერკოტის კაბა ჩამოახია ბათომში მიმავალ მანდილოსანს, რომელსაც ალბად, ახალი კონტრაბანდის შეძენა ჰსურდა იქ.

ისეთი აური - ზაური ჰქონდათ ვაგზალში. აč ძაღლებსა და ამ მონადირეებს, რომ მათი კვეხნა - ტრაბახი ყარაიაზის ტყეში გაიგეს გარეულმა ღორებმა:

— ქედა, — უთხრა შაქია ღორმა ქედას.

— რა შაქი?

— გესმის: ერთი მონადირე მეორეს უამბობს შენს მოკვლას, ათ თუმნად გაყიდვას, თავის გმირობას — შენ კი აქ აჭაპუნებ რკოს.

— მესმის, მესმის. ვაი შენ ჩემო თავო, აბა გამოთვალე, დღეს რომელი დღეა.

— მეექვსე დღეა, ხვალ მეშვიდე იქნება.

— ისე რომ დილამდე უნდა წავიდეთ სადმე, თორემ ეს მონადირეები კიდევ შეგვაშინებენ. ყოველი ექვსი დღის შემდეგ რო მოდიან ჩვენზე სანადიროდ.

შეიტრუხუნეს და წავიდნენ.

—:—

მატარებელმა მონადირეთა არმია ჩაიყვანა ყარაიაზე.

— საქო, საქო.

— რა გინდა გიქო?

— ესროლე მაგ ოხერს! ესროლე.

— რასა გიქოჯან.

— რასა და ხოხობს.

— ჰმ! მე ირმისთვის თოფი გამოტენია. შენ — ხოხობს ესროლეო?!

ამ დროს ასტყდა საშინელი სროლა წინა „პოზიციებზე“.

ალბად უკანა „პოზიციაც“ ხოშზე მოვიდა და მათაც ასტეხეს სროლა.

— ვაჰ, ვაჰ, ვაჰ! რამდენს დაჰხოცავდნენ და! ახლა კაცმა ჩვენ როგორ უნდა გაგვამტყუნოს, შენ რომ ცარიელები მოვიდეთ! ვინც ჩვენზე წინ გაიქცა, სულ იმან დახოცა და ჩვენ რაღა უნდა შაგვხვდეს.

— ესეც კარგია ჩემო ძმაო: ვიტყვით მაინც სანადიროთ ვიყავითო.

იარეს, ბევრი იარეს.

მთელ დღეს განუწყვეტლივ ისმოდა თოფის ბაგა - ბუგი.

— ხომ ჰხედავ ირემი არ შეგვხვდა, მოდი კურდღელი მაინც მოვკლათ.

გადასწყვიტეს კურდღლის მოკვლა.

არც კურდღელი შეჰხვდათ.

— კაცო, შენ სულ გზა-გზა მიდიხარ და იძახი, კურდღელი მოვკლათო, აქ ხომ არ მოვა თავისი ფეხით, მომკალიო. წავიდეთ იქით, ტყეში. მოდი აქ ცეცხლი დავანთოთ, იქნება შეციებული მოვიდეს ცეცხლთან.

დაანთეს ცეცხლი.

გათბენ.

— არა, კურდღელს ვერ მოვკლავთ, თუ ხოხობი შეგვხვდეს, ხოხობი მაინც მოვკლათ.

გადასწყვიტეს ხოხობის მოკვლა, და...ისხდნენ ცეცხლთან.

— ხოხბები, ხოხბები!—დაიძახა უცბად საქომ, წამოავლო თოფს ხელი და გაიქცა.

ერთი „ხოხობი“ მუხის კენწეროზე ჩამოჯდა, სხვებმა დაჰფარეს ორი მუხა მთლად.

საქომ კენწეროზე ჩამომჯდარს დაუმიზნა თოფი. თოფი დიდი დამიზნების შემდეგ გავარდა და მეორე ხიდამ ჩამოვარდა „ხოხობი“.

— ვაჰ, ვაჰ, ვაჰ, რა შავი ხოხობი მოვკალ და! — სთქვა საქომ და აილო ნანადირევი.

— ერთი ჩემთვისაც რო მოგეკლა, კარგი იქნებოდა! — სთქვა გიქომ და თავი გაიქნია.

ამ დროს ერთი გლეხი მოდიოდა გზაზე და ხელში ცოცხალი კურდღელი ეჭირა.

— სად მოჰკალ, ძია! —ჰკითხეს.

— ცოცხალია, არ მომიკლავ!

— ვა, ცოცხალი დაიჭირე?—ჰკითხეს გაკვირვებულებმა.

— ჰო, მონადირეებისაგან შეშინებული გაბეცებულიყო და დავიჭირე.

— როგორ გაბეცებულიყო, ჰკვიდან შემცდარა? — ჰკითხეს.

— ჰო! — მიუგო გლეხმა.

— აბა უყურე, იმასაც იმდენი ჭკვა ჰქონია, რომ შემცდარა! ამხანაგო. — უთხრა ბოლოს გიქომ: — არ გაჰყიდი მაგ კურდღელს?

— რატომ! — მიუგო გლეხმა.

— მოდი მამყიდე.

— ძალიან პატიოსანი, ჩამოდი მანეთსა და მოგცემ.

— მანეთს? მანეთი რა არის! ორ მანეთს მოგცემ.

— დიდი სიამოვნებით, ინებე შენი ჭირიმე — მიუგო გლეხმა.

— ოღონდ ერთის პირობით: ცოცხალს ვერ წავიყვან, შენ უნდა მოჰკლა! — უთხრა გიქომ.

უსაშინელესი საფრთხობელა

მხეცები:—თავს ვუშველოთ, ეს რა საშინელებაა?!

— ეხლავე, შენი ჭირიმე! — იძრო ხანჯალი გლეხმა და გამოსჭრა ყელი:

— მე აგრე მეგონა ცოცხალს უფრო ძვირად გავყიდი მეთქი და რაკი მოკლული უფრო კარგ ფასში იყიდება, აპა, ინებე — მიაწოდა გლეხმა.

საქომ შავი ხოხობი ჩამოიკიდა, გიქომ ყელგამოჭრილი კურდღელი და გასწიეს სადგურისაკენ.

გიქოს დიდის სიხარულით შეეგება სახლობა.

— შიგ კურტუმში მოვარტყი ტყვია — კვეხულობდა იგი.

— არა მამა, კურტუმში არაფერიც არა აქვს მორტყმული, ყელში აქვს.

საქოსაც მიეგება თავისი ოჯახობა და ცოლმა რომ ნახა მისი ნანადირევი, უთხრა:

— მეხი კი დაგაყარე მაგ თავშა! ყვავს აქ კი ვერ მოჰკლავდი?!...

ფეშანგი.

ნადირობაც ასეთი უნდა

გურული სცენა

გევიდა თვარა კალანდა, დეიწყო თოვნა.

ვიფიქრე: მოდი მეზობლებს დაუძახებ და ხვალ კურდღლებზე წავალ სანადიროთ-მეთქი.

მართლაც, იმ ღამესვე გადოუკიდენე არსენას, ბებურას, კირილას, ნიკოლოზას, გოგიას და კიდევ ორსამ დარჩეულ ახალგაზრდებს.

გავაძღე ჭირის მოსაკლავი ძაღლები ღორის შიგნით და ჭადით.

მევიდა იალონი, თვარა ყველა შეპირებული ახალგაზრდები კრიმაჭულით მოადგენ სახლს. ქალს უთხარი: თითო ოტკა დაგვისხი და ამ ერთ თევს დაშაშხული კურდღლის ხორცით გაპატივებ-მეთქინ.

თითო რომკას, მეორე მოყვა, მეორეს მესამე, მესამეს მეოთხე და გაუდექით გზას.

მთელმა სოფელმა გეიგო თურმე, ჩემი სანადირო წასვლა, ზოგს ეთქვა: მაგის მოკლულ კურდღელს თითზე შევწვავო, ზოგს ეთქვა: კურდღელს კი არა კედელს ვერ მოარტყამს თოფსო; მაგენი მონადირე ხალხი არც ერთი არააო.

შევედით კიდევაც ტყეში.

ბიჭებს უთხარი:— თავი არ მომჭრათ და თოფი ერთმანეთს არ ესროლოთ, თუ ნადირი ესვაროს.

გაუშვით ძაღლები... გავაკეთეთ კრუგი და უყურებთ ძაღლების ყეფას. გავიდა ბატარა ხანი და შექნა კირილეს ძაღლმა კივილი. კივის, კივის, კივის... ვიფიქრეთ: რაცხა ფარცაკი ამბავია და გავნაბე სული. თურმე ტეკებია ყორყში ტურა და აჩრჩობს ჩვენს კვესიას. პატრონს გეეგონა თვარა ძაღლის კივილი, ისროლა და ისროლა ზედიზედ ორი თოფი. ტურას შეშინებოდა და ეკადრებია გაქცევა, მარა საწყალი კვესიე ქე ვნახეთ გაგუდული.

გევიხედე და მოდის ჩემსკენ რაღაცა, მოაპობს თოვლს და მოგონგლავს შიგ. ვთქვი: გენაცვალე ჩემო თოფო, ეხლა ხარ საჭირო - მეთქინ. გავარდა თვარა თოფი, ერთი შეხტა ჩემი ბროლიე, შეტრიალდა, იკივლა და ზედ ათი ფეხის ნაბიჯზე დეეცა ჩემგან უსულოთ. ბევრი მიძახენ აფხანიკებმა რა მოკალიო, მარა, ისე დამწუა ჩემი ძაღლის ცოდვამ, რომ ნახევარი საათი გონება დაკარგული ვეგდე ძირს.

მოვედი რავაც იქნა გონზე თვარა, გავარდა თოფი, შეიქნა კივილი —მიშველე ბაბაო. თურმე ნუ იტყვით! გამოვარდნილა მართლაც ერთი ძროხის ხელა კურდღელი, დოუნიშნებია ნიკოლოზას თოფი, უსვრია.. გამსკდარა ლულა საპირწამლესან და ნიკოლოზეზა გადმოუბრუნებია მარცხენა თვალი.

არიქა ლადიმერა — ნიკოლოზე კვდებაო,— დამიძახენ. გევიქეცი, მივარდი, ვეტაკე, შევაბრუნე, შემოვაბრუნე,—მარა რას ხედავს თვალები! ნიკოლოზე, როგორც ჩემი ბროლიე ისე ხტებოდა მაღლა-მაღლა. არიქა ბიჭებო, წავიყვანოთ მაგი საწყალი სახლში - მეთქინ. მივეცი თოფი აფხანიკებს; წამოვიკიდე ნიკოლოზე ზურგზე და მოვათრევ სოფელში.

სოფლიდან გვიყურებენ თურმე და იძახის ხალხი: შეხედე ამ გლახებს რამხელა დათვი მოუკლავთო?!

მოუახლოვდით თვარა სოფელს, შეიქნა მეზობლების კივილი— ნიკოლოზე მოუკლავთ მაგ შეჩვენებულებსო.

მივათრიე საწყალი ნიკოლოზე სახლში, მარა ნუღარ იკითხავთ, რაც იქინე ამბავი დატრიალდა.

ასე დამთავრდა ჩვენი ნადირობა. კურდღლების დახოცის მაგიერ, ორი ძაღლი მოვკალით და ერთი კაცი სამუდამოდ ინვალიდი გავხადეთ.

ეე, ბიძია, სადაც მთელი სოფელი შეგაძახებს, იქ ხეირი არ იქნებოდა ქე ვიცოდი, მარა ყველა ჩემი ჭაჭის ოტკის ბრალი ყოფილა თურმე და მე რას მერჩის ვინმე?

ძნელოღლი.

ევროპიული სამხეცე

მხეცები, რომლებზედაც ნადირობა ტარტაროზის ნებართვით შეუძლია ყველა მშრომელს

პოლიგრაფტრესტის მე-6-ე სტამბა, კამოს ქ. № 68